

Arrest

nr. 195 155 van 16 november 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat Bertrand VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 15 november 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot intrekking van een visum van 10 november 2017, en de beslissing houdende bevel tot terugdrijving van 10 november 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2017 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster komt op 10 november 2017 aan om de luchthaven van Brussel Nationaal (Zaventem) komende vanuit Accra met vlucht AT514 via Casablanca met vlucht AT832. Zij was in het bezit van paspoort van Ghana met nr. G1129980, afgegeven te Accra op 30 december 2015 en van een visum met nr. 011825904 van het type C, afgegeven door België, geldig van 30 oktober 2017 tot 12 februari 2018, voor een duur van 90 dagen, met het oog op familiehereniging.

1.2. Zij werd door de grenspolitie ondervraagd en verklaarde naar België te komen om zich te voegen bij haar partner van Nederlandse nationaliteit, woonachtig in Zingem volgens het rijksregister. Onderzoek toonde aan dat verzoeksters echtgenoot, de Heer A. P. in het rijksregister gekend is onder nummer 66.01.04 583-11 en woonachtig te 9750 X

1.3. Verzoekster en de Heer A. zijn op 29 december 2015 in Ghana gehuwd.

1.4. Op 10 november 2017 wordt beslist om verzoeksters visum in te trekken en wordt, onder een bijlage 11, een beslissing tot terugdrijving wegens onduidelijk reismotief genomen.

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In het enige middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 EVRM, van de artikelen 22 en 29 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging, van de zorgvuldigheidsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van een manifeste beoordelingsfout en van machtsmisbruik.

Zij betoogt dat uit de korte verhoren van verzoekster en haar echtgenoot door de politie niet zomaar kan afgeleid worden dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zouden aangetoond zijn. Zij stelt niet alle vragen correct begrepen te hebben. Hetzelfde zou gelden voor haar echtgenoot. Verzoekster en haar echtgenoot zouden wel degelijk eensluidende verklaringen hebben afgelegd. Dat zij tijdens het verhoor een adres in Gent voorlegde zou te wijten zijn aan het feit dat haar echtgenoot pas sedert 9 maart 2017 naar Zingem verhuisd is. Zij vervolgt dat geenszins op basis van een kort verhoor, via de telefoon, zonder bijstand van een tolk, een oordeel geveld kan worden over hun huwelijk en de intentie om samen een doelgebonden levensgemeenschap op te bouwen. De vaststelling dat zij een aantal handgeschreven documenten bij zich had met vragen en antwoorden doet hieraan geen afbreuk. Zij verwijst verder naar een arrest van de Raad met nr. 118.016 van 30 januari 2017. Zij stelt door de politie gedwongen te zijn geweest om de handgeschreven documenten te tonen. Zij zou voor onbepaalde tijd onmogelijk gescheiden kunnen worden van haar echtgenoot in België.

2.3.2.2. Het staat de gemachtigde vrij om de toegang tot het grondgebied te controleren, maar in het licht van het afgeleverde visum en het onderzoek dat daar onmiskenbaar aan moet zijn voorafgegaan, moet de motivering waarbij de intenties van de begunstigde van het visum thans opnieuw in vraag worden gesteld, enerzijds afdoende zijn, en anderzijds niet kennelijk onredelijk.

De Beslissende overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid inzake de beoordeling van het reisdoel en van de invulling van de visumvoorwaarden. België, als Schengenlidstaat, heeft de plicht op zich genomen om grenscontroles uit te voeren ten aanzien van vreemdelingen die via het grondgebied van het Rijk de Schengenlidstaten wensen binnen te komen. Zoals voor alle reizigers en voor alle landen van het Schengengrondgebied het geval is, is er steeds een grenscontrole waar in voorkomend geval gevraagd wordt naar de reismotieven en/of de bestaansmiddelen.

De beslissing tot intrekking van een visum luidt als volgt:

“het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 34, 2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene verklaart naar België te komen om zich te voegen bij haar partner van Nederlandse nationaliteit, woonachtig in Zingem volgens het rijksregister. Zij lijkt gehuwd te zijn met deze Nederlandse man in Ghana. Ze zou deze man hebben leren kennen tijdens een huwelijksfeest in Ghana. De partner echter verklaart dat ze elkaar hebben leren kennen tijdens een geboortefeestje en dus niet tijdens een huwelijksfeest. Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene een aantal handgeschreven documenten bij zich heeft waarop allerlei vragen en antwoorden staan. Wanneer haar verklaringen vergeleken worden met de vragen en antwoorden die op de handgeschreven documenten staan kan men zich niet van de indruk ontdoen dat de antwoorden uit het hoofd geleerd zijn. Een volgende tegenstrijdig element is het adres waar de partner van betrokkene woont. Volgens het rijksregister woont hij in Zingem, betrokkene verklaart echter niet te weten waar hij woont. Wel verwijst ze naar het handgeschreven document waarop een adres in Ledeberg (Gent) vermeld staat.

Een volgend tegenstrijdig element zijn de kinderen van betrokkene. Betrokkene beweert een dochter te hebben van 14 jaar en een geadopteerde zoon van 16 jaar. Volgens de partner heeft betrokkene een dochter van 11 jaar en dan nog een andere dochter waarover hij niks weet te vertellen.”

Verzoekster verklaarde dat zij haar echtgenoot zou hebben leren kennen tijdens een huwelijksfeest in Ghana. De partner echter verklaart dat ze elkaar hebben leren kennen tijdens een geboortefeestje en dus niet tijdens een huwelijksfeest.

De grenspolitie merkte op dat verzoekster een aantal handgeschreven documenten bij zich had waarop allerlei vragen en antwoorden staan, waarbij de indruk werd gewekt dat de antwoorden uit het hoofd zijn geleerd. Verdere tegenstrijdige elementen werden vastgesteld aangaande het adres van verzoeksters echtgenoot. Volgens het rijksregister woont hij in Zingem, doch verzoekster verklaart echter niet te weten waar hij woont en verwijst naar het handgeschreven document waarop een adres in Ledeberg (Gent) vermeld staat. Een volgend tegenstrijdig element betreft de kinderen van verzoekster. Zij beweert

een dochter te hebben van 14 jaar en een geadopteerde zoon van 16 jaar. Volgens haar echtgenoot heeft zij een dochter van 11 jaar en dan nog een andere dochter waarover hij niks weet te vertellen.

Verzoekster toont niet aan de bijstand van een tolk gevraagd te hebben noch blijkt uit het administratief dossier dat zij, noch haar echtgenoot, zouden hebben aangegeven de vragen van de grenspolitie niet goed begrepen te hebben. Verzoekster beperkt zich tot een louter ongestaafd betoog en toont niet het tegendeel aan. Waar zij stelt dat zij het nieuwe adres van haar echtgenoot in Zingem niet kende omdat hij pas verhuisd zou zijn, dient te worden opgemerkt dat die verhuis reeds plaats vond in maart 2017, te weten acht maanden voor verzoeksters aankomst in het Rijk. Verzoekster betwist evenmin in het bezit te zijn van een aantal handgeschreven documenten met vragen en antwoorden.

Van verzoekster kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij meer kennis heeft van haar echtgenoot en omtrent hem meer toelichting kan geven dan alleen van buiten geleerde vragen en antwoorden. In tegenstelling tot wat verzoekster betoogt, blijkt uit het verslag van de grenspolitie dat zij die documenten, naar aanleiding van de vraag omtrent het adres van haar echtgenoot, overhandigde aan de grenspolitie, zodat van een schending van het briefgeheim op het eerste zicht geen sprake is: *“Op vraag naar het adres van haar man, verklaart zij dat zij het niet uit haar hoofd kent en overhandigt een map met documenten aan de grenscontroleur. In deze map treft de grenscontroleur een met handgeschreven papier, met vragen en antwoorden.”*

De vaststelling aangaande de kinderen laat verzoekster ongemoeid.

Gelet op de vaststellingen gedaan met betrekking tot waar zij haar echtgenoot zou hebben leren kennen, het adres van haar echtgenoot en de kinderen kan niet gesteld worden dat de bestreden beslissingen prima facie zouden getuigen van een kennelijke onredelijkheid of een incorrecte feitenvinding of een bepaalde lichtzinnigheid.

Uit het bovenstaande volgt dat de beslissing tot intrekking van het visum werd genomen in overeenstemming met de wettelijke bepalingen.

Door de intrekking van het visum is verzoekster niet meer in het bezit is van de nodige reisdocumenten waardoor haar de toegang tot het grondgebied op rechtmatige wijze werd geweigerd.

Verzoekster voert de schending aan van artikel 8 EVRM. zij stelt dat zij *“voor onbepaalde tijd onmogelijk gescheiden kan worden van haar echtgenoot.”*

Er dient te worden gesteld dat de bestreden beslissingen er niet toe strekken het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. De bestreden beslissingen houden geen absoluut verbod in voor haar om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, doch stelt louter vast dat het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond, waardoor haar thans de binnenkomst wordt geweigerd.

De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoekster definitief van haar partner wordt gescheiden. Uit de bestreden beslissingen vloeit dus enkel voort dat zij tijdelijk niet in het land wordt toegelaten met de mogelijkheid om er terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten.

Verzoekster laat na in concreto aannemelijk te maken dat er een wanverhouding bestaat tussen haar belangen en de bestreden beslissing. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Wat de aangevoerde schending de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betreft, wenst de Raad op te merken dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat verzoekende partij met kennis van zaken heeft kunnen oordelen of het zinvol was die beslissing aan te vechten met de middelen waarover hij in rechte beschikt, in casu met een vordering tot schorsing van tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

In de mate dat zij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, merkt verwerende partij op dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die

van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of die overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Verzoekster, die geen concrete elementen aanbrengt ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing, toont niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van de materiële motiveringsplicht.

Uit de bespreking van het middel blijkt dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verweerder gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, verweerder geen rekening heeft gehouden.

Het middel is niet ernstig.

3. Dienvolgens is niet voldaan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

M. MILOJKOWIC